

IZ SONČNE ZAMBIJE

bodoča sodelavca v Zambiji. Posebno sem hvaležen Stanku Rozmanu (Toronto, Kanada), ki mi je pomagal, da sem lahko obiskal toliko prijateljev v Torontu in okolici. Stanko bo pel novo mašo drugo leto, tako da bo 1974. pripravljen za vrnitev v sončno Zambijo.

Poseben dogodek je bila nova maša Janeza Mlakar v Srednji vasi v Bohinju. Na sliki spodaj ga vidite (drugi od leve) s svojo sestro Kristino, ki je bila takrat na svojem prvem dopustu — po dveh letih in pol. Nova maša je bila pravo misijonsko srečanje.

V Sloveniji sem spoznal tudi Grošelj Jožeta DJ. Končal je filozofske študije in zdaj študira angleščino na Irskem. Pričakujemo, da bo prišel v Zambijo spomladi drugo leto. Družba Jezusova želi, da bodoči misijonarji pridejo v misijone še pred študijem teologije, da tako bolj spoznajo svojo misijonsko domovino.

Danes povsod govorijo o raznih krizah in razočaranjih. Toda v slovenski provinci DJ sem našel skladno, delavno, umirjeno, v ljubezni povezano skupnost bratov, ki se trudijo za širjenje Veselega Oznanila. Srečanje z njimi je bila zame prava duhovna osvežitev. Prepričan sem, da bo medsebojna povezanost in preprostost Družbinih članov privabila tudi v bodoče novih kandidatov.

Dragi prijatelji,

spet pozdravljeni iz — sončne Zambije!

Ko gledam nazaj na svoje šestmesečno bivanje ("počitnice") v Sloveniji in drugod, se mi vse skupaj zdi kot en sam velik izlet — v družbi z nepričakovano velikim številom znancev in prijateljev. Kamorkoli sem šel, povsod smo bili skupaj in spletali in utrjevali prijateljske vezi med nami, pa naj bo to pri maši, pri skioptičnih slikah, v pogovoru ali pri razvedrilu.

Posebno sem srečen, da sem lahko obiskal družine naših misijonarjev. Najprej svoje domače — po šestih letih — in grob pokojne mame, ki nas je zapustila pred nekaj več kot enim letom. Bog ji je plačnik za vse. Pretresljiva je misel na njeno željo, da jo pokopljejo v obleki, ki jo je nosila pri moji novi maši 1956. leta in jo je skrbno hranila. . .

Prisrčna so bila srečanja z domačimi p. Rudeža, sr. Zore, br. Jožeta, Stanka Rozmana, Kristine, Barice in p. Andjelića. Posebno doživetje je bilo srečanje z družino p. Tomažina in misijonark Zuček.

Baričin oče mi je dal domačega medu. Pripovedoval je o poplavah, ki so prizadela tudi njegova polja. Jožetovi so svojemu sinu in bratu poslali gramofonsko ploščo. Tomažinovi so me sprejeli kot svojega — Lovro jih bo obiskal šele 1974. leta . . . Mamo in brata p. Rudeža in družino sr. Zore sem obiskal s svojim očetom in p. Vrtovcem.

Gospa Rudež je pri dobrem zdravju. Zorin oče nam je pripovedoval, kako si je opomogel po nesreči, ki mu je zdrobila nogo v začetku tega leta.

Več dni sem preživel v Dublinu na Irskem, kjer študirata teologijo Janez Mlakar in hrvaški jezuit Ivica Gerovac. Oba sta naša

Domaći duhovniki — upanje Afriške Cerkve

Prvič v življenju sem obiskal slovenske župnije na Koroškem. Ni bilo veliko časa — le nekaj dni. Toda pod vodstvom tako odličnega organizatorja kot je g. Kopeinik sem se hitro srečal s številnimi duhovniki in verniki. Bil sem veselo presenečen. Predvsem zaradi živnega zanimanja naših koroških duhovnikov za misijonsko delo. Res dajejo lep zgled vsem našim duhovnikom v domovini in zamejstvu. Dušnopastirski urad v Celovcu mi ostaja v nepozabnem spominu.

Omeniti moram tudi prijazne, dinamične redovnice iz družbe Caritas Socialis na Dunaju. Zelo se zanimajo za Zambijski misijon. Za vedno sveže misijonske informacije poskrbi dr. Metka Klevišar, ki je 17. sept. imela v tej družbi svoje redovniške zaobljube. Cestitamo! Redovnicam Caritas Socialis želimo novih poklicev iz Slovenije.

V številnih predavanjih in pogovorih sem poskušal nodati čim bolj stvarno sliko o sodobnem misijonskem delu. Danes živimo v neodvisnih, suverenih, naprednih mladih državah in ne v kolonijah kot nekoč. Razumljivo je, da se je spremenilo naše delo, naš vpliv, metode, nevarnosti. Vse, kar kaže na kakeršenkoli ostronek nekdanjega kolonijalističnega mišljenja, mora biti daleč od nas. Postavljeni smo v škofije, ki jih prevzemajo domači škofje. To nas navdaja s srečo, obenem pa tudi z zavestjo odgovornosti, da jim pomagamo graditi krajevno Cerkev, da bo res domača, krajevna, kakor je Jeruzalemska Cerkev bila res judovska in je Slovenska res "naša".

Krajevna Cerkev mora biti čim prej sposobna, da se sama vzdržuje. Mora čim prej dobiti domače duhovnike in sposobne laične voditelje. Mi v Zambiji se trudimo, da do tega pride. Veliko

delamo z laičnimi voditelji. Župnija Matero daje zgled organizirane mestne župnije z odličnim župnijskim svetom, osmimi aktivnimi organizacijami, s kotliško gimnazijo za fante in tremi velikimi osnovnimi šolami, od katerih ima vsaka precej več kot 1000 dijakov. Sr. Zora je stalno na terenu po raznih župnijah in misijonih, kjer pomaga organizirati laične voditelje. P. Tomažin s krajevnimi verskimi skupnostmi gradi cerkve, ki postajajo nova žarišča krščanskega življenja. Brat Jože že pet let dela v upravi katoliških šol in je v neprestanem stiku z učitelji.

V predavanjih sem vedno naglaševal, da je graditev krajevne Cerkve naš glavni namen. To je trdo, vsakdanje delo, potrpežljivo in storjeno iz ljubezni, ki služi bratom. Mi želimo ostati skromni in ubogi. Ne bomo gradili velikih objektov. Ne bomo dajali revežem nobenih darov zastonj kot bogati strici. Vsak dar naših prijateljev uporabimo najprej za nas same, da lahko živimo primerno življenje in imamo potrebna sredstva za apostolat.

Potem pa pomagamo župnijam, kjer delamo, graditi nove cerkve, kjer se zbira hitro naraščajoče število mladih kristjanov. Pomagamo pri vzgoji domačega klera. Posebno smo hvaležni Koroškim Slovencem za njihovo pomoč pri tem. Podpiramo socialne akcije naših organizacij. Pri vsem tem stojimo v ozadju, saj Cerkev nismo MI, ampak božje ljudstvo, kateremu smo poslani kot bratje — pomočniki.

O denarju ne govorimo veliko. Vemo, da naši prijatelji to naše stališče razumejo in cenijo. Naj vedo, da smo jim za vsak dar iskreno hvaležni. Dobrih del pa ne bomo razglašali — ne svojih ne njihovih. "Naj ne ve levica . . ."

Vaš p. Jože

Na desni: Nadškof mesta Lusake
med birno na stadionu
v župniji Matero.

Spodaj: Mladi poročni par prihaja
iz župnijske cerkve.

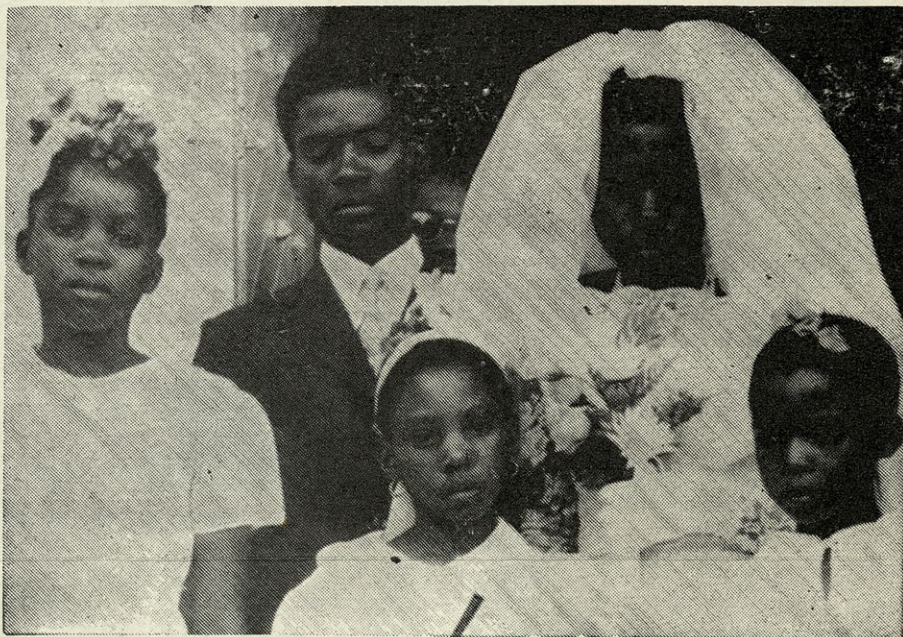
NA RAZSTAVI

Vsako leto avgusta priredi Zam-
bija veliko razstavo na gospo-
darskem razstavišču v Lusaki. Tudi
ministrstvo za zdravstvo ima tam
svoje prostore. Letos sta si ta
razstavní prostor delili dve bolnici:
umobolnica v Lusaki, ki jo vodijo
angleški usmiljeni bratje, in bolnica
za gobavce — Liteta — kjer sem
zaposlena.

Mi smo razstavljali razne pred-
mete, ki jih delajo bolniki med
zdravljenjem.

To so predvsem izdelki, narejeni iz
posušeniñ palmovih listov. Bolniki
pletejo zelo lepo izdelane košare za
nakupovanje, za sadje, perilo, za
odpadke itd. Pletenje košar je delo
moških. Zenske šivajo in kvačkajo.

Razstava je bila gotovo zelo ko-
ristna, saj je vzbudila zanimanje za
našo bolni- a. Obiskovalci so spozna-
vali, da gobavci niso od družbe
zavrženi ljudje, ampak se po svoje
celo trudijo za svoj vsakdanji kruh.
Predvsem pa je razstava pomagala
obiskovalcem, da so globlje spoznali
bolezen gobavosti. Na stene našega
paviljona smo obesili krasne, velike
barvne slike nekaterih naših pa-
cijentov. Ena je kazala bolnika pred
zdravljenjem, druga pa potem, ko je
bil odpuščen iz bolnice. Res neverjet-
na razlika! Obiskovalci so se čudili
in spoznavali, da je gobavost
ozdravljiva bolezen.

Vsak dan razstave je bil v paviljonu eden od uslužbencev. Odgovarjal je na vprašanja in razlagal
načine zdravljenja skrivnostne bolezni—gobavosti.

Precej ljudi je z zanimanjem poslušalo razlago. Razstavili smo tudi zdravila in ortopedske pripo-
močke za invalide.

Seveda pa je bilo precej ljudi, ki so se prestrašeni umaknili, ko so zagledali slike iznakaženih
obrazov naših pacientov.

Iz bolnice za gobavce
vas pazdravlja

Barica

PRIPIS.

Barica ni omenila, da je tudi sama vse dni razstave bila v paviljonu. Ni bilo lahko — zaradi vročine in slabega zraka . . . Tudi ni omenila, da je razstavo v glavnem sama pripravila s svojimi pacienti, saj je odgovorna za delo bolnikov. Po končani razstavi je dobila zahvalno pismo od vodstva bolnice. Pri delu ji je pomagala med. sestra Emica Verlič, laična misijonarka iz Zagreba.

K SLIKAM. Na desni slika semeniščnika.

V sredini: Krst odraslih v Materu. Septembra smo v Materu (med slovesno mašo) krstili 43 odraslih. Ob isti priložnosti je osem parov prejelo zakrament sv. zakona.

Spodaj tipična koč v misijonu p. Tomažina. Na desni, na kolih, je shramba za koruzo in druga živila.

MARIJINA LEGIJA

je priredila sprejem p. Kokalju ob vrnitvi v Matero. Darovali so mu 4 sveče in vžigalice, 26 jajčk in denar v vrednosti 90 novih din. Darove so izročili kleče, kot to zahteva tradicionalna zambijska vljudnost. Pater je darove sprejel z obema rokama, sprejeti dar z eno roko je namreč tu zelo nevljudno.

LJUBLJANCANKA,

ki je končala srednjo babiško, šolo, je želela priti kot laična misij. v Zambijo. Tukajšnje ministrstvo za zdravstvo je odgovorilo, da sprejemajo le tiste babice, ki so obenem kvalificirane medicinske sestre z višjo medicinsko šolo.

P. TOMAZIN

je zgradil novo cerkev v nekdanjem misijonu Kapoche, kjer je p. Rudež misijonaril osem let. K posvetitvi so prišli tudi predstavniki oblasti. Cestitamo patru k že četrti dograjeni cerkvi!

SR. ZORA

študira na lusaški univerzi sociologijo in afriško zgodovino.

